

ARBEJDER BLADET

NR. 6 1972 - 3. ÅRGANG

FORAN OVERENSKOMSTEN:

TO SLAGS OPPOSITION

MOD KLASSESAMARBEJDET se side 6

OM ARBEJDET I FAGFORENINGERNE

se side 3

VIETNAM -
kampen afgøres
på slagmarken

Se side 14

DEPORTATION -
kommentar fra
en arbejdsløs murer

Se side 22

ALBANIEN -
et forbillede
for arbejderklassen

Se side 15

Fortsæt kampen
mod EEC:

KLASSE MOD
KLA

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123561

Indhold:

OM ARBEJDET I FAGFORENINGERNE.....	side 3
DEN KORPORATIVE FAGBEVÆGELSE.....	- 5
TO SLAGS OPPOSITION MOD KLASSESAMARBEJDET.....	- 6
STREJKE-KOMITEER.....	- 9
PJECER FRA FOLKETS KINA.....	- 11
ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS.....	- 12
FRED I VIETNAM?.....	- 14
ALBANIEN - ET FORBILLEDE FOR ARBEJDERKLASSEN..	- 15
FORTSÆT KAMPEN MOD EEC - KLASSE MOD KLASSE....	- 19
EN ARBEJDSLØS MURERS KOMMENTAR.....	- 23
DET VÆBNEDE OPRØR.....	- 24
FAGFORENINGS-DEMOKRATI.....	- 26

Red. slut den 10. november 1972.

STØT ARBEJDERBLADET

ARBEJDERBLADET har det sidste år gennemgået en vis udvikling. Bladet er blevet bedre - men kan blive endnu bedre. Det kan også blive mere aktuelt. Det kan udkomme månedligt. Oplaget kan blive større. Og tryk-teknikken kan forbedres.

At bladet er blevet bedre skyldes først og fremmest, at flere kammerater er gået ind i arbejdet omkring ARBEJDERBLADET. Og det er det bedste grundlag for fremgang i det revolutionære arbejde. Det er grundlaget for, at ARBEJDERBLADET kan sælges på flere arbejdspladser. Det er grundlaget for at drage endnu flere kammerater ind i det partiopbyggende arbejde.

Men det er ikke nok. Løssalg-prisen på 1.00 kr vil vi gerne holde. Det skal ikke være et økonomisk spørgsmål for interessererede læsere at købe bladet. Bladet giver ikke over-

skud, og det betyder, at der ikke bliver penge tilovers til tekniske forbedringer af bladet, der også muliggør en hyppigere udgivelse.

Kammerat!

Hvis du mener ARBEJDERBLADET skal gøres bedre, og til et mere slagkraftigt våben i klassekampen, opfordrer vi dig til at indsende et beløb til ARBEJDERBLADETS STØTTEFOND. Stort eller lille - vil det være et håndslag til vort arbejde.

Send beløbet på postanvisning eller check til:

ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V

Kammeratlig hilsen
Redaktionen.

Om arbejdet i fagforeningerne

Gennem LO-pampernes forræderi er den danske fagbevægelse forvandlet fra at være en interesseorganisation for arbejderne i den faglige kamp, til at blive et våben i kapitalens hænder for at sikre "arbejdshfreden" og profitterne.

Fagbevægelsen er under socialdemokratiets kontrol sammenvokset med staten, og deltager på vigtige områder i administrationen af det kapitalistiske samfund. De kollektive aftaler er blevet disciplineret. Strejkeretten er i dag praktisk taget afskaffet.

Ulovlige strejker er i dag den eneste måde, hvorpå vi kan opnå noget i den faglige kamp. Men de sidste års erfaringer på dette område taler deres tydelige sprog om, at det ikke er nok at være klar over dette. Hvis en ulovlig strejke skal blive effektiv, må den organiseres. Der må vælges en strejkeledelse, der består af de bedste og mest bevidste kammerater på arbejdspladsen. Kammerater der ikke viger tilbage for trykket fra kapitalen og fagforeningspamperne.

UNDERGRAV ILLUSIONERNE

Denne opfattelse bliver naturligvis ikke mødt med velvilje fra pamperside. Det bliver udlagt som splittelse.

Til dette vil vi gerne sige: Er det splittelse når vi siger, at vi kun kan forsvare vores økonomiske interesser, ved at strejke ulovligt, uden om det fagretslige juristeri, fagforeningerne i dag er sammensnøret i? Det viser alle erfaringer dog.

Det er vores opfattelse at hver sejr i den faglige kamp, der føres selvstændigt fra arbejdspladsernes side, styrker sammenholdet

og tilliden til vores egen styrke. Splittelse er netop, når fagforeningspamperne falder vores ulovlige strejker i ryggen, idømmer bøder, og når de i forhandlings-salonerne sælger ud af vores krav. Det nedbryder nemlig kampviljen, det skaber desillusion og passivitet på arbejdspladserne. Det er i dette perspektiv vi ser spørgsmålet om splittelse eller ikke splittelse.

Fra "den faglige oppositions" side, dvs. hovedsageligt SFs og DKPs faglige tillidsfolk, høres også et andet argument: Mens de udbreder den opfattelse, at fagforeningerne kan gøres til kamporganisationer, fremlægger de vores opfattelse, som om vi skulle opfordre til udtræden af fagforeningerne. Det har naturligvis til formål at fremstille deres egne illusioner som realistiske og alle former for reel opposition som hovedløs eventyrpolitik.

At træde ud af fagforeningerne ville naturligvis være hovedløst. De enorme pengesummer, der bliver indbetalt i fagforeningskontingent, kan i visse situationer (arbejdsløshed, osv.) være en forudsætning for vores eksistens. Det er en helt indlysende grund til ikke at forlade fagforeningerne, som ikke skulle kræve nærmere argumentation.

Men der er naturligvis også andre årsager. På trods af at de fleste har gen-

nemskuets de socialdemokratiske fagforeningers funktion; og på trods af, at interessen for fagforeningerne er lille, så har en del dog stadig illusioner om, at de kan benyttes som kamporganisationer. Så længe disse illusioner eksisterer, er det en vigtig opgave for kommunister og andre klassebevidste arbejdere, at arbejde indenfor fagforeningerne, for at afsløre den funktion fagforeningerne har, og for at bekæmpe illusionerne om, at de kan bruges i den faglige kamp.

HOVEDFORMÅL - AT AFSLØRE

Fagbevægelsen er i dag helt igenem topstyret, og centraliseres mere og mere.

Størstedelen af vores kollegaer har allerede indset dette. Derfor møder normalt kun ca 5% op på fagforeningsmøderne.

For en arbejder der lader sig opstille til tillidsmand med gode hensigter om at føre en klassekampslinje igennem, giver dette ingen basis overhovedet for at kunne gennemføre en sådan linje. Derfor mener vi ikke man bør stille op til faglige poster undtagen i specielle situationer, og undtagen majoritetet af ens arbejdskammerater kræver det, og ved man står for en klassekampslinje.

Men dette er ikke den eneste årsag. Vi ved, at faglige poster er forbundne med nødvendigheden af at gå på akkord. De valgte bliver belønnet med regler og love. De bliver placeret i samarbejdsudvalg. De forvandles til at blive et kontaktled mellem virksomhedsledelsen og arbejderne. En bydreng, der skal sørge for "informationer" til begge parter.

Hvis den valgte fremfører arbejderens interesser mod kapitalen og derved også vender sig imod fagforeningsapparatet, risikerer han at blive udelukket fra sit forbund (det er fornylig bl.a. sket i Sverige) og miste sit arbejde.

Henning Sørensen fra Ålborg Værft, var netop en af de tillidsmænd der blev fyret på grund af "mangelende samarbejdsvillighed" (paragraf 2, stk. 1 i overenskomsten).

Derfor mener vi ikke det i almindelighed tjener noget formål at stille op til faglige poster.

KOMMUNISTER MÅ GÅ TIL FAGFORENINGSMØDER

Ikke fordi vi tror, at man kan forandre noget af den vej, men fordi et fagforeningsmøde også er en talerstol, hvorfra de kommunistiske synspunkter kan fremføres.

Af de få der normalt kommer til fagforeningsmøder, er de fleste ældre socialdemokrater, der helt er faldet for - og står som talsmænd for classesamarbejdspolitikken.

Derudover kommer der som regel også nogle ærlige kammerater, som er klar over, at kapitalismen er et urimeligt system, men som er uklare på hvad der skal gøres ved det. Disse kammerater kan vindes ved ved på fagforeningsmøder at afsløre kapitalismen og de socialdemokratiske fagforeningers funktion, ved at afsløre de lokale pamperes manøvre, og ved at propagandere for, at vi kun kan vinde den faglige kamp, ved at gå uden for fagforeningsrammerne og organisere ulovlige strejker under ledelse af strejkekomiteer.

MEN VORES PLADS ER PÅ FABRIKSGULVET

Vores vigtigste talerstol er dog ikke fagforeningsmøder, men vores arbejdspladser.

Det er i første række gennem propaganda og vort arbejde her, at vi skal vinde arbejdskammeraterne for klassekampen og de socialistiske ideer. Dette må ske organiseret. I første omgang ved at arbejde os frem mod et landsdækkende kommunistisk arbejds-

"Men den mest revolutionære af vore love, en lov som vil få plads i verdenshistorien, er den om disciplineringen af de kollektive aftaler. Gennem denne lov er den demokratiske liberale stat, som i fagforeningsspørgsmål hverken sagde ja eller nej, blevet afrettet. Vi har skabt den faglige korporative stat..."

Mussolini, 1926.

Den korporative fagbevægelse

I Danmark er de kollektive aftaler blevet disciplineret, strejkeretten er praktisk taget afskaffet. Der er skabt et detaljeret og fuldstændigt system for at påtvinge arbejderne overenskomster, - der er oprettet en arbejdsret til at disciplinere overenskomsterne, - der er gennem love og aftaler i den grad lagt bånd på fagbevægelsen, at man kan sige at den er "optaget i" det kapitalistiske samfunds statsapparat, - at den er inkorporeret i statsapparatet. Deraf ordet "korporativ".

HVORFOR ER DET SKET?

Under monopolkapitalismen kan mange af de større industrier lammes, blot arbejderne i en nøglesektion af virksomheden går i strejke. Ved en langvarig strejke påvirkes også underleverandører og så småt eksporten og kreditmarkedet. Strejker har i dag langt større betydning end for ca. 80 år siden.

Også nødvendigheden af større og større investeringer for at klare konkurrencen gør, at for at de kan forrente sig, så må maskinerne køre. Også af den grund er strejker kostbare for kapitalejerne.

Af disse årsager bliver det under monopolkapitalismen mere og mere nødvendigt for kapitalistklassen at forhindre strejker selv for begrænsede økonomiske mål.

HVORDAN ER DET SKET?

I Danmark er fagbevægelsen blevet underlagt statens kontrol og det kapitalistiske samfunds behov. Det er sket forholdsvis "smertefrit" ved, at Socialdemokratiet har haft et afgørende og solidt hold i den danske arbejderklasse. Socialdemokratiets og fagbevægelsen

ledere har lige fra begyndelsen akcepteret det bestående samfunds rammer og senere også selve det kapitalistiske samfundssystem. Klassesamarbejdet er naturligt for dem, og de har påtvunget fagbevægelsen denne holdning. Det er blevet institutionaliseret.

KAN DET ÆNDRES?

Udviklingen er forløbet ret ubesværet. Fagbevægelsen er i dag ikke medlemmernes interesseorganisation og da slet ikke deres kamporganisation. Kan fagforeningerne gøres til kamporganisationer - for arbejderne?

Een ting er givet. Klassefjenden og hans statsapparat og socialdemokraterne i fagbevægelsens top opgiver ikke frivilligt deres diktatur over arbejderne. For at forhindre arbejderne indflydelse i fagbevægelsen har man derfor foretaget en omfattende centralisering af apparatet med øgede beføjelser til ledelsen og ved allehånde udemokratiske regler og love indskrænket medlemmernes rettigheder.

Hellere vil de ekskludere medlemmer, afdelinger, ja - forbund om nødvendigt, end at overgive fagbevægelsen til fagbevægelsens medlemmer.... Fagbevægelsen kan ikke gøres til en kamporganisation for os.

Se også ARBEJDERBLADET nr. 5, 1972, artiklerne:

"Fagbureaukratiets favoritløn",
"Fagforeningernes sammenvoksen med statsapparatet" og "Sådan er lænkerne om den danske arbejder blevet smedet".

Kan fås fra bladets adresse, pris 1 kr. + porto.

FORTSAT FRA SIDE 4

pladsblad. Det er nemlig en af forudsætningerne for virkelig at kunne gå igang med at skabe kommunistiske celler på arbejdspladserne. Og dette igen er forudsætningen for at danne et nyt kommunistisk arbejderparti herhjemme.

Det bliver disse cellers opgave at drive kommunistisk propaganda blandt arbejdskammeraterne og drage dem ind i politisk arbejde. Men det bliver også disse cellers opgave at bidrage til dannelse af strejke-komiteer, og på den måde bidrage til at lede kampen for bedre lønninger og arbejdsvilkår.

Alle disse ting udgør et vigtigt led i kampen for skabelsen af et kommunistisk parti. For det er jo på fabrikker og værksteder, at klassekampen altid vil være mest skærpet, hvad enten det drejer sig om den faglige eller om den politiske kamp om magten i samfundet.

Det vil kun være med et kommunistisk arbejderparti i spidsen, at den faglige kamp, de ulovlige strejker kan udvikles og gives perspektiv.

Dette er ARBEJDERBLADETS linje og perspektiv omkring arbejdet indenfor fagforeningerne.

OP MOD OVERENSKOMST-SITUATIONEN

TO SLAGS OPPOSITION MOD KLASSESAMARBEJDET

Overenskomst-situationen er under opsejling. Fra 1. november er de indledende manøvrer begyndt og ca. 5 måneder frem i tiden vil vi igen opleve det tilbagevendende skuespil. Rammerne er i fællesskab og i stor fordragelighed fastlagt af LO, arbejdsgiverforening og statsmagt.

Fra de "papirløse forhandlinger" på underorganisationsplan, over hovedorganisationernes formulering af de generelle overenskomstkraav og udpegningen af forhandlingskraav, når vi den 15. december til, at forhandlingerne mellem hovedorganisationerne indledes. Fra den 15. januar træder forligsmanden (statsmagten) ind i billedet. Og beslutter de tre partnere, LO, Arbejdsgiverforening og statsmagt, at man af taktiske grunde ikke for hurtigt skal "komme til enhed", ja, så kan der fra 12. februar varsles strejker og lockouter med ikrafttræden fra 1. marts, hvis da ikke forligsmanden vælger at ud-sætte dem i to gange 14 dage.

Hvor vidt hele spillet bliver kørt afhænger af, hvor megen dramatik man finder nødvendig (for at narre arbejderklassen). F.eks. kan overenskomst-strejker ikke udelukkes, hvis de faglige ledere finder det påkrævet for at tage "trykket af kedlen". Men så skal der også være tryk på kedlen. Det er sjældent, at det kommer så vidt. Normalt kan man nøjes med den for-handlings-dramatik, som radio, TV og dagspresse kan blæse op.

Vi skal ikke trætte læserne med flere betragtninger herom. Kun de færreste arbejdere tror på, at overenskomstspillet er andet end bluff.

Det kan derimod være mere interessant at se lidt på en "opposition" der af og til gør sig gældende indenfor fagforenings-apparatet.

Vi ved nemlig hvor vi har den åbenlyse klassefjende. Vi ved også hvor vi har LO-forræderne, men

hvordan med de "venstreorienterede" tillidsmænd og fagforeningsfolk? Herom er mange i tvivl.

DEN FAGLIGE KONFERENCE

Få dage efter EF-afstemningen indkaldte det såkaldte Formandsinitiativ til fagligt landsmøde.

Man ville diskutere overenskomst-situationen, arbejdsmarkeds-lovgivningen og den økonomiske situation efter tilslutningen til Fællesmarkedet. Mødet fandt sted den 21. oktober.

Men det er jo ikke første gang, at disse faglige tillidsfolk "lader deres røst høre".

SITUATIONENS GENERALSTAB I 1970!

Det var det samme Formandsinitiativ, bestående af 24 DKP-, venstre-socialdemokratiske og SF-fagforeningsformænd, der i 1970 tog initiativet til det faglige "aktivmøde", hvor man opfordrede "arbejdspladserne til at rejse krav om erstatning for prisstigningerne" og nedsatte "en situationens generalstab". Denne stab blev af forsamlingen pålagt at tage initiativer i tilfælde af, at Arbejdsretten også i tiden efter konferencen skulle idømme arbejderne bøder. Generalstaben samledes kun én gang og foretog sig intet under Arbejdsrettens bøde-regn.

I dag: "IKKE SPLITTELSE" - "BASIS FOR LØNSTIGNING"

Nu skulle arven løftes og den 21. oktober havde man fået sammenkaldt 200 tillidsmænd, fagforeningsformænd og fagforbundsrepræsentanter.

Formandsinitiativets stærke mand, Fagforeningsformand Jørgen Jensen, der er i topledelsen af DKP (medlem af centralkomite og forretningsudvalg) indledte med en halvanden time lang tale, hvori han på forhånd manede tanken om en "situationens generalstab" i jorden.

Han æstslog, at "arbejderklassen langtfra har fået sin andel i den

JØRGEN JENSEN
INITIATIVETS STÆRKE MAND

samfundsmæssige værditilvækst", der "i de seneste år er steget med 20 %".

I tilslutning til Jørgen Jensens tale blev der "fremlagt et økonomisk materiale, som netop understreger, at der er grundlag for, at fagbevægelsen kan få sine krav opfyldt" (Land og Folk, 24. okt.). På bedste borgerlige nationaløkonomiske vis argumenteredes her for at der er "basis for lønstigning".

Vi ser altså, at akkurat ligesom fagbevægelsens forræderiske top af classesamarbejds-folk akcepterer de rammer, som den kapitalistiske stat gennem sine økonomiske vismænd m.v. fastlægger, - således akcepterer også formandsinitiativet det kapitalistiske samfunds rammer og taler om, at arbejderklassen må have "sin andel"! Ikke ét ord om, at selve det økonomiske system må bekæmpes, førend der overhovedet kan være tale om en slags retfærdighed for arbejderklassen.

Denne DKP-stil med at akceptere de bestående forhold og herudfra lægge sig en nuance til venstre for Socialdemokrati og LO-top gjorde sig også gældende, da man skulle diskutere Arbejdsretten.

"FRIVILLIG RETSAFGØRELSE"

I resolutionen fra mødet blev der i stedet for Arbejdsrettens klassejustits foreslået et enkelt sy-

stem "forhandling, mægling eller aktion", der skulle følges ved uenighed og fortolkningsspørgsmål på arbejdsmarkedet.

Men denne ordlyd fandt DKP's faglige topledere for yderligtgående. (Det til trods for, at DKP indtil fornylig propaganderede herfor, uden dog nogensinde at fortælle, hvordan man skal kunne komme frem hertil). Og "yderligtgående" standpunkter vil vanskeliggøre samarbejdet i fagbevægelsen med Socialdemokratiet.

Derfor forsøgte de to DKP-ledere Jørgen Jensen og B&W's Erik Hansen at få vedtaget en mere "taktisk" formulering: "Forhandling, mægling eller, hvis de implicerede arbejdere godkender det frivilligt, retsafgørelse eller aktion". Deres begrundelse var, "at man jo skulle have så mange af fagbevægelsens medlemmer med som muligt". Nu er det dog næppe de menige medlemmer, de tænker på!

Forhandling, mægling eller aktionsfremgangsmåden blev vedtaget med 65 stemmer mod 55. Flere DKP-medlemmer stemte nemlig imod deres ledes forslag.

FRIT SLAG FOR ARBEJDSVURDERINGER

Formandsinitiativet havde lovet, at mødet skulle diskutere kvindelønninger. Det kom man også til. Med 73 stemmer mod 34 vedtog forsamlingen Formandsinitiativets formulering: "Lige løn for lige arbejde". Denne formulering blev vedtaget, selvom næsten alle de kvindelige deltagere havde advaret imod den og påpeget, at den åbner

vejen for en arbejdsvurdering. Det der i dag er "kvindearbejde", vil fortsat blive vurderet som mindre kvalificeret arbejde og derfor ringere aflønnet. Resultatet vil blive likeløn på papiret, men fortsat diskrimination i virkeligheden.

Men det er altså den slags solidaritet, som Formandsinitiativet og landsmødet udviser overfor kvindelige arbejdere.

INGEN NY "GENERALSTAB".

Mødets udtalelse havde titlen: "Styrk sammenholdet og fagbevægelsens slagkraft" og netop spørgsmålet om fagbevægelsens enhed indtog en central plads på den faglige konference. Udtalelsen slår fast: "Utilfredsheden med fagbevægelsen, administration, fagpolitiske linje og målsætning kan løses indenfor de enkelte organisationers rammer".

Det er det samme som at påstå, at fagforeningerne kan gøres til kamporganisationer. Og når vi ser, hvad Formandsinitiativet forstår ved "kamp", så er vi lige ved at give dem ret. Det har bare ikke noget at gøre med effektiv faglig kamp og da slet ikke med den eneste kamp, der fører fremad: kampen for socialismen.

Men nu er det sidste nok for meget at forlange af de "realistiske" initiativ-formænd, men hvad så med at føre faglig kamp? Jo, på mødet blev det fra enkelte sider foreslået, at man skulle nedsætte et arbejdsudvalg, der skulle koordinere et praktisk strejkestøttearbejde. Man skulle "stille sig solidariske med de arbejdere, som tvinges ud i "ulovlige" strejker - ved indsamling af pengemidler og på anden måde".

Dette tilsyneladende rimelige - men naive - forslag blev kulet langt ned i jorden af de forsamlede klassekæmpere. Særlig DKP's var ivrige for at afvise en sådan tanke om en ny "situationens generalstab", men også SF'eren Bent Fjellerad slog til lyd for, at vi "bare skal lade disse strejkeinitiativer opstå i de enkelte fagforeninger og ude på arbejdspladserne..." Erik Hansen affærdigede forslaget med, at de eksisterende

Arbejder-Solidaritet

Støtter ulovlige strejker.
Indmeldelse i foreningen kan ske ved at indbetale 22,- kr. på giro 186102 til foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, kassereren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

kampvilkår for strejkende arbejdere var gode nok: "Vi har altid fundet former for strejkeunderstøttelse", og han henviste til Ålborg-strejken.

Men netop strejken på Ålborg Skibsværft viser ind til sagens kerne. Det er nemlig ikke bare et spørgsmål om penge, sådan som nogle velmenende folk på mødet gav udtryk for, og det er heller ikke sandt, at de "fleste strejkenederslag skyldes pengemangel". Ålborg-strejken og mange andre strejker viser, at det afgørende punkt er spørgsmålet om strejkens ledelse. I Ålborg kom dette endda særlig tydeligt frem, idet fællesklubben der fungerede som strejkeledelse undlod at fortælle de strejkende arbejdere, hvor mange penge, der var undervejs, og på denne bedrageriske måde lykkedes det "strejkeledelsen" at få strejken afsluttet og få sikret nederlaget.

Denne og andre erfaringer viser, at man skal være på vagt overfor fagapparatets folk, når de vil "lede" arbejdernes kamp. Også det faglige landsmøde viser, at arbejderne ikke kan vente sig nogen reel støtte fra den kant.

I foråret 1970 svigtede Formandsinitiativet, da Arbejdsretten startede sin bøderegn. Dengang

havde man ført sig frem med militante fraser, som virkeligheden gjorde til skamme. I dag fører de samme folk mere forsigtig tale. Man lover ikke noget. Man kliner sig tæt op til den reformistiske fagbevægelse og vil "fastholde kravene". (Det er stærke overenskomsts krav, siger Land og Folk d. 18. okt.) "Hold fast" siger man til LO's ledelse. Og man tager afstand fra forberedelser til arbejdskamp.

Den faglige konference er en skin-opposition, der skal opfange utilfredsheden og lede den ind i "realistiske" baner. Den er en faktisk støtte til klassesarbejdsfolkene i fagbevægelsen.

Arbejderne har kun sig selv at stole på, og skal der gennemtvinges krav under overenskomst-forhandlingerne, så må det ske gennem arbejdernes egen kamp under ledelse af egne kampledelser og uden fagapparat-folkenes indblanding.

Den kamp-organisering der skal til, har arbejdere her i landet som i andre lande givet svaret på gennem dannelsen af strejkekomiteer.

STREJKE - KOMITEER

- kamporganisering på arbejdspladserne

Erfaringerne fra Ålborg-strejken taler deres tydelige sprog. Her fungerede fællesklubben videre som strejkeledelse, og den dolkede arbejderne.

I Kiruna-strejken var strejkeledelsen valgt på et stormøde for alle arbejderne. Opportunister og vaklende folk fik dog efterhånden overtaget indenfor strejkekomiteen, og da den senere blev opsuppleret med repræsentanter for fagbureaukratiet, var ræset kørt. Strejken blev til sidst afblæst, selvom arbej-

derne havde stemt for fortsat strejke.

Også andre strejker har bevist, at strejkens ledelse har afgørende betydning.

VALGET AF STREJKEKOMITE

Til strejkekomiteen må vælges de bedste og ærligste kammerater. Folk der ligger under for fagforeningslegalismen og det faglige juristeri må holdes udenfor. De vil for let kunne føre strejken ind i den spændetroje, som man netop strej-

ker ulovligt for at undgå. Valget af strejkekomite må ske på et møde, hvor alle kammerater er til stede. Det er vigtigt, at de forskellige afdelinger og hold bliver repræsenteret i strejkeledelsen.

Under strejken må der til stadighed afholdes strejkemøder, hvor strejkeledelsen skal stå til ansvar for sit arbejde. Det er af afgørende betydning, at man på disse møder trækker de folk ud af strejkeledelsen, som har vist sig at svigte deres opgaver, og at man i stedet vælger kampduelige folk ind. Man strejker jo for at vinde, og hvis strejken skal afsluttes må det ske på et arbejdersmøde og ikke ved, at vaklende eller forræderiske folk i strejkeledelsen saboterer strejken.

Det er bedst, at strejkekomiteen vælges i god tid førend strejken bryder ud, så man kan forberede arbejdet. Så snart strejken kører, må de strejkende selv informere andre arbejdere gennem løbesedler, n.v. og arrangere en indsamling. Det er vigtigt, at så mange som muligt inddrages direkte i strejkearbejdet.

Efter strejken er det af afgørende betydning, at arbejdersmøderne og strejkekomiteen fungerer videre, og at arbejderne er indstillet på at forhindre chikane-

rier og politiske fyringer. Dette må fremhæves alle steder under strejken. Gevinsten fra en sejrrig strejke kommer jo alle arbejdere til gode. Derfor må vi også i fællesskab sørge for, at arbejds køber og fagforeningsfolk ikke hævner sig på enkelte kammerater bagefter.

Strejkekomiteen må også undersøge virksomhedens forhold og økonomi, således at man nøje ved, hvornår situationen igen er gunstig for aktion. Det gælder selvfølgelig for enhver strejke at man i størst mulig udstrækning på forhånd må tage hensyn til, hvornår man kan ramme arbejdskøberen hårdest.

STRASSBOURG- TESERNE

Erfaringer

fra den økonomiske kamp

Strassbourgteserne fra Røde Faglige Internationale, 1929.

På arbejdspladserne vokser oppositionen mod LO's samarbejdspolitik med arbejdskøberne. Flere og flere arbejdspladser tvinges til at tage kampen op uden om det faglige apparat - tvinges til at stå på egne ben.

Hvordan skal denne kamp organiseres, hvis den skal føre til resultat?

Strassbourgteserne tager disse og mange andre spørgsmål op udfra de rige erfaringer, arbejdere fik i det fagoppositionelle arbejde i 20-erne. Spørgsmålet om arbejderne egen strejkeledelse - om hvordan de vilde strejker forberedes. Det er ligeså aktuelt i dag som dengang.

ARBEJDERBLADET har oversat Strassbourgteserne. Køb dem - og brug dem i det politiske arbejde.

PRIS 1,00 KR.

PJECER FRA FOLKETS KINA

- en læser skriver:

Jeg har nu gennem længere tid læst "Venskab med Kinas" små hefter, om hvordan livet er på forskellige områder i det socialistiske Kina.

Det er en forbavsende stor forskel, der er på de ting, der er beskrevet i hefterne, og så på vore kapitalistiske forhold.

Nu i dag har jeg lige læst om fabriksdrift i Kina og om hvordan de løser problemerne arbejds-sikkerhed, forurening og lignende og især om, hvordan arbejderne engagerer sig i produktionen og stadig bliver dygtigere til at lave maskiner, selv om de ikke har ret megen teknisk vejledning at gå efter. Men så har de jo Mao Tsetung's filosofiske værker i stedet for. Det lyder i første omgang som om, de var småtossede, de kinesere, men hvis man læser videre begynder man at forstå, hvad de mener med at "alle ting indeholder modsigelser - uden dem kunne intet eksistere" og at "Revolution, det er at løse modsigelser".

Det skal ikke forstås sådan at de bruger Mao Tsetungs værker i stedet for den manglende tekniske vejledning, men at de ansporer dem til at løse problemerne alligevel.

"At løse mindre modsigelser er at vinde mindre sejre", skriver han blikkenslageren i heftet, og kommer med en masse eksempler. F.eks. lavede de en maskine til rørbøjning for 3,7 year som ville have kostet 17.000 at importere. Hvis det så er noget man gør mange steder, sparer Kina jo en masse penge, og er derfor ikke nødt til at låne nogen og komme i afhængighedsforhold til f.eks. Sovjet, som de jo ikke er gode venner med. Da der så ikke er nogen, der får en økonomisk klemme på Kina og politisk indflydelse, som jo tit bliver resultatet, kan kineserne selv bestemme deres politik og indre anliggender. Så bliver det til en stor sejr og til glæde for alle. På den måde kommer de f.eks. ikke i Danmarks situation med gæld alle veje og amerikanere rendende over det hele i det økonomiske liv.

Kinesiske arbejdere, teknikere, bønder osv. gør sig jo kun de anstrengelser, fordi det er til alles glæde, fordi der ikke mere sidder forskellige udbytterklasser, såsom godsejere, bureaukratkapitalister og lignende rak, og suger frugten af deres anstrengelser, men at det kommer alle til gode. Og det kan jo nok siges at være en fordel. Jeg vil derfor opfordre alle til at læse disse hefter.

N.H. B&W-Øen

Pjecen FABRIKSDRIFT I KINA - pris 1 kr. - er hefte nr. 23 i en række af levende og interessante Kina-hefter, som udgives af

FORENINGEN VENSKAB MED KINA
Geysergade 5 - 8200 Århus N

- kan også fås gennem ARBEJDERBLADETS BOGSALG.....

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

Hvorfor må klassebevidste arbejdere studere marxismen? Fordi det er det eneste, der sætter os istand til at forstå den historiske udvikling, det kapitalistiske samfund, forstå de love, som samfundet udvikler sig efter:

HVORFOR må vi knokle mere og mere for en løn, som bliver mindre værd? HVORFOR står der masser af lejligheder tomme, mens en arbejder ikke kan finde et ordentlig sted at bo, som han kan betale? HVORFOR er de såkaldte "arbejder"partier ude af stand til at få hold på landets vanvittige økonomi og skaffe varige forbedringer for arbejderklassen? Spørgsmål som disse bliver vi istand til at besvare, når vi studerer marxismen og lærer at anvende den.

Og hvorfor skal netop VI forstå lovene for samfundets udvikling?

Fordi vi tilhører den eneste klasse, der kan få magt over udviklingen - nemlig ved at afskaffe denne udbytterstat ved en socialistisk revolution og oprette arbejderklassens egen statsmagt:proletariatets diktatur, som er den eneste kraft, der kan opbygge socialismen.

Marxismen

er vejledning til handling

Marxismen giver ingen færdige løsninger. Den siger ikke: lige præcis sådan skal I gribe det revolutionære arbejde an i Danmark i slutningen af det 20. århundrede. Marxismen giver kun nogle principielle retningslinjer, som vi selv må lære at an-

vende. Men vi begynder ikke på bar bund. Marxismen rummer nemlig også arbejderklassens samlede erfaringer i kampen for socialismen, sådan som Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung har sammenfattet dem.

Af disse erfaringer lærer vi først og fremmest, at uden et virkeligt revolutionært kommunistisk parti, kan vi ikke komme fremad mod socialismen. Et sådant parti findes ikke idag. Det må vi bygge op helt fra grunden af, og det sker heller ikke uden vi bruger marxismen. Lenin sagde det meget klart i 1902, da de russiske bolsjevikker for alvor begyndte at løse den opgave, vi står overfor idag. Han sagde: "Uden en revolutionær teori gives der heller ingen revolutionær bevægelse".

Og historien gav ham ret. Netop 15 år senere havde bolsjevikkerne ved at anvende marxismen tømret et stærkt parti sammen, der kunne lede den russiske arbejderklasse i revolutionen.

Hvis du har indset nødvendigheden af at gøre dette stykke revolutionære, organisatoriske arbejde: opbygningen af partiet, så tilmeld dig ARBEJDERBLADETS GRUNDSTUDIEKREDS i marxismen-leninismen-mao tsetungtænkningen, som afholdes hveranden torsdag i vinterhalvåret på ARBEJDERBLADETS ADRESSE.

På møderne vil vi gennemgå marxismens grundbegreber ud fra følgende tekster, der alle kan købes for en billig penge på ARBEJDERBLADET:

-
1. Det kommunistiske manifest (Marx/Engels).
 2. Om dialektisk og historisk materialisme (Stalin) og Om praksis (Mao Tsetung).
 3. Den politiske økonomi (KFMLr/ARBEJDERBLADET).
 4. Staten (Lenin)
 5. Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje (Kinas kommunistiske Parti).
 6. Om Partiet (Stalin).

Endvidere har vi udarbejdet en STUDIEVEJLEDNING, et hæfte med vejledende spørgsmål til teksterne.

Hvis du er afskåret fra at deltage i studiekredsen her på ARBEJDERBLADET, må det altså ikke afholde dig fra at gå igang alligevel.

Skriv efter studievejledningen og teksterne, og klem så på! Enten alene, eller endnu bedre: find et par arbejdskammerater og start en studiekreds sammen.

Det første møde i studiekredsen finder sted på ARBEJDERBLADETS

adresse

TORS DAG D. 2. NOVEMBER kl. 19.30.
Dette vil blive et introduktionsmøde.

Selve grundskolingen starter
TORS DAG D. 16. NOVEMBER.
med det Kommunistiske Manifest.

Næste aften bliver

TORS DAG D. 30. NOVEMBER,
hvor vi sigter på at tage fat på "Om dialektisk og historisk materialisme".

På møderne vil vi desuden gennemføre kritik af ARBEJDERBLADET, diskutere aktuelle politiske spørgsmål og planlægge bladsalget.

KAMMERAT!

TILMELD DIG ARBEJDERBLADETS
GRUNDSTUDIEKREDS!

ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24.

ARBEJDERBLADETS FORLAG

Fr. Engels: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske.....	1,00 kr.
V. I. Lenin: Om strejker.....	1,00 -
V. I. Lenin: Staten.....	2,00 -
J. V. Stalin: Om dialektisk og historisk materialisme.....	3,00 -
Politisk Økonomi.....	3,00 -
Sovjetunionens kommunistiske Partis historie, (1938-udgaven), 1. og 2. kapitel.....	4,00 -
Dimitrov: Om fagforeningerne.....	2,00 -
Om strejketaktikken (Strassbourg-teserne).....	1,00 -
Studievejledning til Arbejderbladets grundstudiekreds.....	1,00 -

Kan bestilles fra ARBEJDERBLADETS FORLAG ved at indsende beløbet på giro 20 43 45, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh. V.

Bogliste over den øvrige litteratur kan tilsendes.

FRED I VIETNAM?

Efter mange års befrielseskrig ser det nu ud til, at det vietnamesiske folk har slået den amerikanske imperialisme så meget på tilbagetog, at der kan indgås en våbenstilstand. Det vietnamesiske folks benyttelse af folkekrigens metode og dets enestående kampvilje og tapperhed har medført, at verdens største militære og økonomiske magt ikke har kunnet opnå militær sejr eller kunnet gennemtvinge en politisk løsning til egen fordel.

Den borgerlige presse har nu travlt med at forkynde "Fred i Vietnam". Den søger at vende virkeligheden på hovedet ved at påstå, at krigen er endt uafgjort, at den har været en fejltagelse.

Og så er det "tid til lidt kapitalistisk godgørenhed" overfor det vietnamesiske folk.

Borgerskabet søger at få det bedst mulige ud af situationen ved med løgne og hykleri at forvirre begreberne og vanskeliggøre en forståelse af den skete udvikling.

KAMPEN AFGØRES PÅ SLAGMARKEN

Det vietnamesiske folk har intet fået forærende. Hvad det kan opnå ved en våbenstilstand og en eventuel fredsslutning, har det tilkæmpet sig ved en fantastisk tapperhed og offervilje. Det er folkets egen krig, der har slået den amerikanske imperialisme på tilbagetog.

Amerikanerne kan umuligt vinde i Vietnam. De kan foretage terrorbombninger, de kan øve folkedrab, men vinde kan de ikke.

Denne situation har vietnameserne fulgt op med en omfattende politisk offensiv - i forlængelse af den militære. Ved at udnytte den amerikanske

imperialismes vanskeligheder; ved at spille på fjendskabet mod USA-imperialismen i Asien, Afrika og Latinamerika, men også blandt folkene i den øvrige verden - ved at udnytte det amerikanske folks krigstræthed, har man tvunget den amerikanske imperialisme til forhandlingsbordet.

Der er offentliggjort et fredsforslag i ni punkter, som Nordvietnam og den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam er rede til at acceptere. Men vietnameserne lader sig ikke narre. I 1956 havde de vundet krigen på slagmarken, men de tabte ved forhandlingsbordet. Den situation vil ikke gentage sig. De nærer ingen illusioner om den amerikanske "fredsvilje".

USA's VANSKELIGHEDER

Den amerikanske imperialismes "fredsvilje" bunder i dens uhyre vanskeligheder. Den amerikanske befolkning ønsker en afslutning på krigen, men først og fremmest står USA i en situation, hvor det har mere at vinde ved at afvikle krigen i Vietnam og samtidigt bibeholde sine positioner i Asien ved baser i randstaterne omkring Indokina. Dette

fremfor at fortsætte krigen, som tærer hårdt på den amerikanske betalingsbalance, og som vanskeliggør de amerikanske imperialisters muligheder for at forsvare og udvide sine markeder i andre dele af verden i den stadig skarpere konkurrence med japanske og europæiske kapitalister.

Selvom de amerikanske imperialister således synes at ville indstille krigen i Vietnam, trækker de sig dog langt fra ud af billedet.

"En aftale er til for at brydes" - det amerikanske dobbeltspil vil fortsætte, men jo mere den amerikanske imperialisme hykler fredsvilje og lægger op til våben-

stilstand m.v., - desto vanskeligere vil den kunne fortsætte folkedrabet i Indokina. Denne begrænsede handlefrihed kan også med-

virke til, at det vietnamesiske folk får et pusterum.

BEKÆMP IMPERIALISMEN

Den bedste støtte vi kan give de indokinesiske folk og andre undertrykte folk er at tage kampen op i vort eget land. Den materielle støtte til det vietnamesiske folk skal ikke undervurderes, men enhver anti-imperialist må se i øjnene, at den største solidaritet vi kan udvise er at bekæmpe imperialismen på vort frontafsnit, - at gå til kamp mod kapitalismen i det land vi lever i.

STØT GIRO 1616
Vietnamindsamlingen
Grønnegade 37
1107 København K
- Vietnamkomiteernes
solidariske indsamling.

Dagbladet POLITIKEN har ladet fremstille en plakat. Den forestiller en vietnamese, der tryglende rækker sin hat frem - som en tiggerskål!

Sådan vil POLITIKEN helst se det ukuelige vietnamesiske folk: som tiggere, der be'r det imperialistiske overmenneske om en skilling!

Hvornår har det vietnamesiske folk bedt om nåde? Hvornår har det ligget på maven for den imperialistiske røver og voldsmand? ALDRIG!

Den knælende stilling er forbedt ludder-organet POLITIKEN: på knæ for kapitalen. Organ til fordummelse af den danske befolkning.

ALBANIEN - ET FORBILLEDE FOR ARBEJDERKLASSEN

Engang var Sovjetunionen et forbillede for alverdens arbejdere. Igennem tyverne og tredverne vakte den hurtige socialistiske udvikling beundring hos arbejdere i de kapitalistiske lande. Man havde et modstykke til kapitalismen at se hen til og lade sig inspirere af. Gennem nedkæmpningen af de fascistiske horder under 2. verdenskrig beviste Sovjetunionen at det var kommet for at blive. Proletariatets diktatur havde befæstet sig, socialismen var opbygget. Men det gik anderledes.

Klassekampen i Sovjetunionen blev ikke ført til bunds. Der opstod et borgerligt privilegeret lag af byråkrater og erhvervsledere, der efter den 19. partikongres og Stalins død gradvist kunne tilrive sig magten og gøre en karikatur ud af den sovjetiske socialisme. Idag er Sovjetunionen et statskapitalistisk land, der fører en imperialistisk udenrigspolitik. Mange arbejdere, der havde troet på Sovjetunionen oplevede en dyb skuffelse og desillusion. Men gik udviklingen galt i Sovjetunionen og Østeuropa, så var der lyspunkter andre steder....

I Kina lærte man af erfaringerne fra Sovjetunionen. Gennem kulturrevolutionen blev det arbejdende folk aktiviseret i opgøret med de borgerlige kræfter i meget højere grad end i sovjet. Og

det gjaldt både indenfor og udenfor Kinas Kommunistiske Parti. På den måde er den kinesiske socialisme blevet bedre konsolideret end socialismen nogensinde blev det i Sovjetunionen. Kina er idag forbillede for arbejdere og undertrykte over hele jorden. Men også i Albanien har vi et forbillede. Herhjemme har borgerskabet enten ignoreret eller forsøgt at latterliggøre "det lille land", og de borgerlige propagandister har med fryd fremhævet, at der ikke var så mange forbrugsvarer i de albanske butiksvinduer end i de danske.... Derefter har de så "fastslået", at Albanien er ringere udviklet end Danmark, et europæisk u-land! Går man nu ind på disse propagandisters tankegang, så er der for det første det at sige, at Albanien i 1945 før overgangen til socialismen befandt sig på et feudalt udviklingstrin, og oven i købet var voldsomt hærget af italienske og tyske invasionsstyrker. Og for det andet så vil Albanien hurtigt kunne nå Danmarks materielle udviklingstrin og samtidig sikre en retfærdig fordeling af forbrugsgoderne - takket være det socialistiske system.

Netop i Albanien har også vi danske arbejdere et eksempel at se hen til, når vi vil vide hvordan proletariats diktatur fungerer. Derfor bringer vi denne artikel.

Albaniens udvikling muliggjordes ved at den albanske arbejderklasse i forbund med småbønderne, lavede revolution, og indførte proletariats diktatur - ved at organisere produktionen og alle samfundsforhold i overensstemmelse med de arbejdende massers behov. Albanien er et konkret eksempel på socialismens overlegenhed.

Det er derfor borgerskabet ti-er om Albanien - eller bagtaler det. I den borgerlige presse fremstilles Albanien som en kinesisk sattelitstat, Enver Hoxha som Mao Tse Tungs nikke-dukke, og det Albanske Arbejders Parti (AAP), som et skræk-indjagende uhyre. Men det er ikke andet end løgn og digt. AAP er et marxistisk-leninistisk parti, som har kunnet lede de albanske massers kamp uden nogensinde at svigte den proletariske linje, fordi det har anvendt de historiske erfaringer fra proletariats kamp, fordi det har anvendt den videnskabelige socialismes metode.

Partiet ledede kampen mod de italienske og tyske fascisternes besættelse af landet, og det kæmpede standhaftigt mod revisionisten Tito's forsøg på at indlemme Albanien i Jugoslavien.

AAP's økonomiske politik går ud på, at Albanien bliver uafhængigt ved at udvikle både sværindustri og let industri samtidig med at landbruget udvikles. Partiet er aldrig veget fra dette rigtige standpunkt - ikke en-

gang da sovjetrevisionismen udsatte landet for økonomisk blokade, fordi det nægtede at underkaste sig et nykolonialt forhold til Sovjet, som forlangte at Albanien skulle lade være med at industrialisere, og i stedet blive leverandør af billige landbrugsprodukter til Sovjet.

Samme selvstændighed udviste AAP, da modsætningen mellem den proletariske og den borgerlige linje i den kommunistiske verdensbevægelse begyndte at antage antagonistiske (uforenelige) former. AAP nægtede at deltage i revisionisternes hetz mod Kina, det nægtede at "afstalinisere".

Men AAP kunne kun holde fast ved denne revolutionære linje, fordi den virkelig var i overensstemmelse med de arbejdende massers interesser, fordi partiet ved at følge denne linje vandt massernes tillid og støtte. For beslutningerne kom nemlig ikke som udemokratiske påhit fra Tirana. De er resultat af de diskussioner som blev ført på partiets initiativ

"Livet har lært os, kære børn, at samtidig med at vi arbejder, så må vi aldrig glemme at holde krudtet tørt."

i proletariatets masseorganisationer: fagforeninger, kvindeorganisationer, ungdomsorganisationer osv.

Et andet eksempel på dette er den måde som femårsplanen blev udarbejdet på: et forslag blev sendt ud til alle parti- og masseorganisationer, hvor det blev diskuteret indgående. Diskussionerne blev opsummeret af organisationernes distriktsledelser, og derefter af de centrale ledelser. På grundlag af dette blev der udarbejdet et nyt forslag. Og det blev sendt ud til masseorganisationerne igen for at blive godkendt, ændret eller forkastet. På samme måde udarbejdes den politiske linje i alle vigtige spørgsmål. Folkeforsamlingen træffer kun selvstændige beslutninger i rutinespørgsmål.

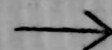
For en dansk arbejder, der er opdraget til respekt for "eksperter" og til foragt for sin egen klasses kundskaber, kan det lyde utroligt at et så demokratisk system skulle kunne fungere i virkeligheden. Men det gør det! Og det skyldes kun den albanske arbejderklasses høje po-

litiske bevidsthed. Partiet har gjort den politiske skoling af de arbejdende masser til en hovedopgave. Allerede i skolen bliver albaneren fortrolig med den videnskabelige socialismes teori, og han uddyber senere sine kundskaber i partiet, eller i den masseorganisation han kommer til at tilhøre. Men det drejer sig ikke om meningsløst terperi. Det drejer sig om at studere i tilknytning til det praktiske liv for at lære at bruge den videnskabelige socialistiske metode.

På albanske fabrikker bruges dagligt en time til avislæsning og diskussion af artiklerne. Massemediernes rolle er ikke som herhjemme at bedøve arbejderne med sport, porno og dramatiske ulykker, men hele tiden at højne deres bevidsthed ved at oplyse om og analysere situationen i klassekampen, såvel i Albanien som i udlandet.

De albanske fagforeninger

HER ER FAGFORENINGERNE VIRKELIG

FORTSAT FRA SIDE 17

ARBEJDERKLASSENS ORGANISATIONER.

Alle albanere med politiske rettigheder (forhenværende kapitalister har ingen) er organiserede i masseorganisationer, hvis opgave er at føre partiets linje ud til masserne, dvs arbejde for at styrke proletarietets diktatur inden for hvert specielle område. Fagforeningerne organiserer alle, som arbejder inden for industrien eller de statslige landbrug, og det er gennem de organer at arbejderne udøver deres magt over produktionen. Ved diskussioner i fagforening-

erne fastsættes arbejdstider og arbejdstempo, men også ansættelse og afskedigelse af direktører. En direktør som ikke passer sit job ordentligt må stå til ansvar for sine handlinger overfor fagforeningen, som bestemmer hans videre skæbne. Hvis hans fejl skyldes at han ikke er dygtig nok sendes han til videreuddannelse, men hvis de skyldes en fejlagtig indstilling til arbejdet bliver han fyret. Men afføren bliver aldrig offentliggjort førend den er helt klarlagt. Ingen skal udstilles i

FORTSÆTTES SIDE 27

INTERNATIONAL KAMPFRONT I EEC

I begyndelsen af september forkyndte den store internationale kemi-koncern AKZO, at tre af dens største datterselskaber ville blive lukket. Det drejede sig om Enka-fabrikkerne i Wuppertal (Vesttyskland), i Holland og i Belgien.

Produktionen skulle flyttes. Naturligvis til lande hvor fascistiske regeringer sørger for sultelønninger og kæmpe-profit. I den spanske afdeling skulle produktionen stige med 17.000 t. om året. I Brasilien planlagdes opførelse af en ny fabrik.

Alene i Wuppertal skulle 2000 mand kastes på gaden. Men så langt kom det ikke. D. 18. sept. besatte knapt 1000 arbejdere Enka-fabrikken i Breda, Holland. Deres krav var: Ingen lukninger, hverken i Holland, Belgien eller Wuppertal.

Da kollegaerne i Wuppertal hørte om aktionen, nedlagde 1300 mand spontant arbejdet. På strejkemøder d. 19. og 20. sept. blev det næsten enstemmigt besluttet at fortsætte strejken. Kun fagforeningspamperne i

I.G.Metal forhindrede at strejken blev total. De sørgede nemlig for at arbejderne i virksomhedens nøgle-sektioner fortsatte arbejdet.

Men på trods af dette viste Breda-arbejdernes kampfront sig at være stærk nok. AKZO blev tvunget i knæ. D. 21. sept. erklærede ledelsen i koncernen, at "reorganisierungsplanerne i fuldt omfang ville blive trukket tilbage".

Det er ikke det eneste eksempel på en international kampfront i EEC. Den 9/6 gik arbejderne på Pirelli i Italien i strejke, da dens filial i England masseafskedigede arbejdere der.

Disse eksempler viser, at det både er muligt og påkrævet at udvikle et kampforbund mellem Europas proletarer. Grundlaget for denne kamp, og for den internationale solidaritet, er og bliver kampen mod kapitalen i ens eget land. Hvis kampen føres i den ånd i alle europæiske lande, bliver kampen i hvert enkelt land et europæisk anliggende for alle proletarer.

Fortsat kampen mod EEC

KLASSE MOD KLASSE

EEC-valget er overstået. Resultatet blev negativt for den danske arbejderklasse: Et JA til EEC.

Folkebevægelsen arbejdede for et NEJ. Men dens alternativ var en dansk, en "menneskelig kapitalisme".

Direktøren (Steen Dano), fagforeningspamperen (John Mølgård) og akademikeren (Erik Siesby) som de lod sig fotografere sammen til Folkebevægelsens annoncer og plakater, viste os i en nøddeskal det småborgerlige alternativ til EEC. En treenighed, der skulle være garanten for en national, en dansk kapitalisme med fortsat udbytning og lønslaveri, hvor klassesamarbejde og flid skulle sikre, at "lille Danmark" nok skulle vide at klare sig udenfor EEC.

For arbejderklassen ikke noget tillokkende alternativ til EEC.

Nej-stemmerne kom fra arbejderklassen. De største byers arbejderkvarterer viste som de eneste et klart NEJ til EEC, et NEJ til styrkelse af kapitalen. Dette var glædeligt. Især fordi det samtidig viste, at landets største borgerlige arbejderparti, Socialdemokratiet, er ved at miste basis og tillid i arbejderklassen. Men de mange arbejderstemmer imod EEC forhindrede ikke medlemskab.

Skulle den danske kapitalisme have været tvunget til at afstå fra en profitabel EEC-tilslutning, havde det krævet en udvikling af klassekampen, som vi slet ikke kender det herhjemme i dag.

Kun dette, og ikke Folkebevægelsens fromme forhåbninger til en borgerlig anti-EEC-politik, kunne have besværliggjort medlemskab.

Ja, kun klassekamp og kamp for socialisme, ophævelse af udbytning og slaveri, kan forhindre kapitalen i at indgå i imperialistiske blokdannelser som EEC.

EEC - en imperialistisk blok

EEC er en imperialistisk blokdannelse, et led i de vesteuropæiske kapitalgruppers bestræbelser for at skabe nye markeder og større profiler gennem en hårdere udbytning af den europæiske arbejderklasse.

EEC er samtidig et produkt af de skærpede modsætninger mellem de imperialistiske blokke, især vendt mod den kriserante USA-imperialisme. I konkurrence med disse blokke vil EEC stadig mere udpræget grad deltage i undertrykkelsen af andre nationers selvbestemmelsesret.

Dette sker bl.a. gennem associeringsaftaler med de tidligere kolonilande, først og fremmest i Afrika. Disse aftaler sikrer EEC fortsat indflydelse over udviklingen i disse lande.

Et af de vigtigste våben, der bruges for at styrke denne indflydelse, er investeringspolitik, kapitaleksport. I Romtraktatens § 132 hedder det bl.a., at "Medlemsstaterne skal bidrage til de investeringer, som den gradvise udvikling af disse lande og områder kræver". Det betyder, at monopolerne i EEC-landene har ret til at

etablere sig i de associerede lande og har fuld ligestilling med disse landes selskaber. Omvendt har de associerede lande fuld ligestilling og alle rettigheder til at etablere sig i EEC. Den sidste "ligestilling" taler for sig selv. Disse lande ejer ingen selskaber, som kan investere i Europa og tage kampen op mod den europæiske kapital.

Associerings-aftalerne betyder i praksis intet andet, end at de vesteuropæiske monopolers sætter en bremse for ethvert skridt mod national industrialisering i disse lande, og at EEC-monopolerne sikrer sig stadig større kontrol over de naturressourcer, der findes.

Danmark - et imperialistisk land

Danmark har alle de særegenheder, der kendetegner et imperialistisk land. Kapitalen er koncentreret på få hænder. Omkring 75% af den samlede aktiekapital beherskes af 10% af aktieselskaberne. Monopol- og bankkapital er tæt sammensmeltet. I den målestok konkurrencen tillader det, eksporterens kapital til de lande, hvor profitten er størst. Vi behøver blot nævne K og P. L. Schmidt. Som et råstofferfattigt land er det kapitalistiske Danmark helt afhængigt af imperialismens kontrol med de billige råvarer i de undertrykte nationer.

Danmark er selvsagt ikke et ledende imperialistisk land, men et led i den imperialistiske kæde. Som sådan vil Danmark indgå i EEC. Altså ikke som en undertrykt nation, men som en nation hvis herskende klasse - kapitalistklassen - har at vælge mellem to ting: Enten en hurtig uddybning af kapitalismens økonomiske krise herhjemme, eller håb om midlertidige fordele i EEC i form af bedre eksportbetingelser.

Men begge muligheder viser kapitalismen som et udlevet samfundssystem, der indenfor eller udenfor EEC vil sønder rives af voldsomme økonomiske kriser og skærpede klassedensninger.

I den forbindelse at føre kampen mod EEC som en kamp for "bevarelse af Danmarks nationale selv-

Borgerligt
alternativ
til EEC

standighed" er både utopisk og reaktionært. Utopisk fordi kapitalen herhjemme drives frem af én og kun én ting: ønsket om maksimalprofit. Og her er de nationale grænser forlængst blevet for snævre. Reaktionært fordi parolen i et imperialistisk land giver illusioner om en mere "menneskelig kapitalisme" som alternativ til EEC.

Kommunister må kæmpe mod alle former for national undertrykkelse. Men det nationale spørgsmål er et spørgsmål om klassekamp. I et imperialistisk land kan denne kamp under ingen omstændigheder føres gennem samarbejde mellem klasserne, kun gennem kamp mellem dem. Den kan ikke føres ved at sætte kampen for socialismen i baggrunden til fordel for andre og mere "nære" mål.

Lenin definerede lige efter 1. verdenskrig, hvad den revolutionære arbejderbevægelses opgave er i et imperialistisk land. Det har efter vor opfattelse stadig gyldighed:

"Selvopofrende revolutionær kamp mod ens egen imperialistiske regering og ens eget imperialistiske bourgeoisie. Princip: 'Hovedfjenden findes i ens eget land'. Skånselsløs kamp mod de velmenende socialpacifistiske fraser og mod alle udflugter, gennem hvilke man vil fornægte muligheden eller hensigtsmæssigheden eller aktualiteten af proletariets revolutionære kamp, eller af den proletariske, socialistiske revolution".

Lenin: Proletariatets opgaver i vor revolution.

Dette er den eneste vej fremad for arbejderklassen i et imperialistisk land. Vi vil se på hvorfor.

Folket mod monopol-kapitalen eller proletariatet mod bourgeoisie?

Hovedmodsætningen i ethvert imperialistisk land - også Danmark - går mellem bourgeoisie og proletariatet. Kun arbejderklassen er som klasse i stand til og interesseret i at gøre ende på lønslaveri og udbytning, i at gennemføre en socialistisk revolution og opbygge et socialistisk samfund, hvor produktionen planlægges efter de arbejdendes behov og ikke dirigeres ud fra ønsket om profit.

Allerede Marx fastslog i Det kommunistiske Manifest:

"Af alle klasser, som i dag står overfor bourgeoisie, er det kun proletariatet, der er en virkelig revolutionær klasse. De andre klasser går tilbage og forsvinder, efterhånden som storindustrien trænger frem, men proletariatet er storindustriens alleregnetligste produkt.

Mellemlagene, småfabrikanterne, de småhandlere, håndværkerne, bønderne, alle bekæmper de bourgeoisie for at sikre deres eksistens som middelstand mod undergang. De er altså ikke revolutionære, men konservative. Ja, de er reaktionære, de søger at dreje historiens hjul tilbage".

Dette gælder også i kampen mod EEC.

DKP og en række intellektuelt dominerede smågrupper på den danske "venstrefløj" har fremhævet, at hovedmodsætningen i det imperialistiske Danmark går mellem monopolkapitalen og folket. Kampen mod EEC skulle derfor ifølge denne opfattelse være en national og demokratisk kamp. Folkebevægelsen mod EEC, hvori disse organisationer deltog, talte om bred folkelig kamp mod EEC, hvor selv dele af bourgeoisie skulle inddrages.

Reelt tjener dette intet andet formål, end at skønne imperialismen, i stedet for at afsløre dens klassenatur.

Allerede i 1915 skrev Lenin, at "Imperialismen

indebærer, at alle lag i de ejendomsbesiddende klasser underordnes finanskapitalen" (2. Internationales sammenbrud).

Selv om vi har set, at en mindre del af bourgeoisie herhjemme udtaler sig imod EEC, indebærer det på ingen måde, at deres interesser nærmer sig arbejderklassens.

Modsætningen mellem småkapitalisterne og monopolkapitalen går alene på, at det sidste er ved at opsluge det første. (Og denne udvikling vil blive fremskyndet i EEC). Det er en kamp om fordelingen af den merværdi vi skaber ved vort slid på arbejdspladserne.

Derfor: I kampen mellem arbejderklassen og bourgeoisie, har ingen dele af bourgeoisie interesser tilfælles med arbejderklassen.

I dagens Danmark har vi et imperialistisk bourgeoisie: Kapitaleksporten medfører en højere profitrate for hele bourgeoisie, for store såvel som små kapitalister. Også imperialismens kontrol med de billige råvarerklæder, gavner hele bourgeoisie. Ja, de er helt afhængig af den.

Også modsætningerne mellem småborgerskabet og bourgeoisie er af underordnet natur. Småborgerskabet, den lille selvstændige, er også imod monopolernes udvikling, fordi den knuser det som klasse og driver det ud i de ejendomsløse - i arbejderklassens rækker.

Dette giver sig klasse-mæssigt udtryk i kværule-ron over nogle af monopolkapitalismens vir-ninger, og et ønske om en "demokratisering" af kapitalismen i retning af, at den også skal tage hensyn til deres interesser som klasse. I sidste ende giver dette sig udtryk i et ønske om "anti-monopolistiske reformer".

Men småborgerskabet er lige så interesseret i at bevare kapitalismens grundlag som bourgeoisie er det: nemlig den private ejendomsret til produktionsmidlerne og udbytningen af arbejdskraften. Som klasse vil det derfor, stil-let mellem arbejderklassens og bourgeoisies interesser, slutte sig til bourgeoisie.

Kun hvis man anlægger et reformistisk perspektiv, kan man på nogle områder betragte småborgerskabet som progressivt. Ud fra perspektivet om kamp for socialismen, kan de som enkeltper-soner forlade deres klassestandpunkt og gå over på arbejderklassens side.

Kampen mod EEC, er en kamp for socialisme. For kommunister kan enheden med de småborgerlige lag kun være midlertidig og taktisk bestemt, og kun hvad angår den demokratiske forsvarskamp.

Arbejderklassens alternativ til imperialistiske blokdannelser kan ikke forenes med småborgerskabets anti-monopolistiske reformkrav.

Anti-monopolistisk demokrati - reformistisk svindel

I kampen mod EEC, har især DKP benyttet lejlig-heden til at fremføre sin småborgerlige opfat-telse af vejen til socialismen.

Knud Jespersen fremstillede det bl.a. således på et anti-EEC møde i Søndermarken d. 5-6-72:

"Nej til EF betyder ja til Danmarks frem-tid. I et Danmark hvor folket bevarer (!) sin politiske myndighed, kan demokratiet gøres altomfattende (!). De mangler (!), der er, skal oplaves, og ligestilling (!) i Danmark skal gøres til princip".

Socialismen er for DKP skudt langt ud i frem-tiden. Nu gælder det kampen for "et anti-mono-polistisk demokrati, hvor en ny stat tjener folkets, ikke monopolernes interesser". Ja, så-dan hedder det i Land og Folk d. 19-5-72.

Og det kampmål DKP her opstiller, forenes ud-mærket, netop med småborgerskabets og mellemla-genes anti-monopolistiske interesser.

Men er det sådan, at den politik monopolerne

TERROR MOD UDENLANDSKE ARBEJDERE I VESTTYSKLAND

Det vesttyske forbundspoliti, har efter München olympiaden indledt omfattende forfølgelser af politisk aktive udenlandske arbejdere.

De allerede eksisterende "udlændingslove" fra 1965 er blevet skærpet. I disse hed det bl.a.:

"Udlændinge nyder alle grundlæggende rettigheder, med undtagelse af forsamlingsfrihed, foreningsfrihed, frit valg af erhverv, arbejdsplads og uddannelsesstøtte, samt beskyttelse mod udvisning"

I den nye skærpede lov hedder det, at enhver godkendt forening af udenlandske arbejdere har pligt til at aflevere deres medlemslister til det vesttyske forbundspoliti, og at enhver offentlig forsamling, hvor mere end tre udenlandske arbejdere deltager, uden videre kan opløses af politiet.

Det betyder, at ethvert strejkemøde, enhver demonstration, arrangeret af tyske kollegaer, straks vil kunne opløses af politiet, når mere end tre udenlandske arbejdere deltager.

Den nye lov vil derfor ikke alene blive brugt mod de 2,24 millioner udenlandske arbejdere der arbejder i Vesttyskland, men også mod den tyske arbejderklasse og dens organisationer.

Derfor demonstrerede 15.000 tyske og udenlandske arbejdere d. 8. oktober i Dortmund, mod den nye arbejderfjendtlige udlændingslov.

Demonstrationen, der bl.a. var arrangeret af KPD/ml, PCE/ml, og PCdI/ml (de marxistisk-leninistiske kommunistpartier i Vesttyskland, Spanien og Italien), slog de rigtige paroler fast, overfor regeringens terrorpolitik:

"Leve den internationale solidaritet!", "Tyske-udenlandske arbejdere - een kampfront!" og "Fremad mod socialismen!"

Derved blev demonstrationen et magtfuldt slag i ansigtet på den vesttyske regerings forfølgelser af udenlandske arbejdere, og dens forsøg på at splitte den tyske arbejderklasse op, ved at opildne til fremmedhad.

fører idag, blot er en politik de tilfældigvis har valgt, en politik de kan tvinges til at ændre, uden der bliver rørt ved selve kapitalismens grundlag: den private ejendomsret til produktionsmidlerne? Er det sådan, at imperialism og monopolkapitalisme blot er en slags overbygning til kapitalismen? Det er naturligvis ikke tilfældet.

"Som vi har set, er imperialismens dybeste økonomiske grundlag monopolen. Dette monopol er kapitalistisk, dvs. et monopol som er vokset ud af kapitalismen".

Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, udv. værker, bd. 6

At adskille imperialismens politik fra dens økonomiske grundlag, er et gammelt bluffnummer fra folk, der ønsker klasseforsoning, fra folk der ønsker at gøre "ligestilling til princip" (jvf. Knud Jespersens udtalelse). Lenin kommenterede lignende tanker hos en af

KOMMENTAR

fra en arbejdsløs murer:

Der går som bekendt hurtigt rust i en brugt mureske. Derfor undrer det mig ikke, at forbundsformand Hans Jensens ske forlængst er rustet bort, men tilsyneladende har han ikke helt glemt, at kun ved fast arbejde kan skeen holdes blank og undgå samme triste skæbne.

Er det mon Hans Jensens dårlige samvittighed, der trænger på, når han kommer de arbejdsløse "til undsætning" og kræver os sendt til provinsen, så vi kan holdemureskeen blank? Nej! Hans Jensen har forlængst solgt

sig selv og tjener kun arbejds-giver-interesser.

Forklaringen ligger derimod i souschef i Arbejdsformidlingen, Henning Holms uheldige udtalelser om en mere lempelig kurs overfor de arbejdsløse murere. Souschefen udtaler bl. a., at man i højere grad vil lade personlige forhold indgå i overvejelserne, inden man tvangsansviler de arbejdsløse.

Derfor kommer Hans Jensen de arbejdsløse "til undsætning" og

den tids småborgerlige socialister, Kautsky:

"..en "bekæmpelse" af trusterne og bankernes politik, som lader det økonomiske grundlag for trusterne og bankerne uberørt, løber ud i borgerlig reformisme og pacifisme, i harmløse fromme ønsker. ...Resultatet er borgerlig reformisme i stedet for marxisme"

samme, side 156-57.

Og om tanken om at gøre det kapitalistiske demokrati "altomfattende" i imperialismens epoke, hvor monopolernes drivkraft er jagten efter maksimal profit, skrev Lenin:

"Kautsky har brudt med marxismen, idet han for finanskapitalens tidsalder præker et "ideal, som nu er blevet reaktionært", nemlig det "fredelige demokrati"...thi objektivt fører disse idealer os tilbage, fra den monopolistiske til den ikke-monopolistiske kapitalisme; det er reformistisk svindel".

samme, side 182.

For det er nemlig umuligt, kan vi føje til.

Det samme kan vi sige idag om DKPs "superdemokratiske" "anti-monopolistiske demokrati".

Mod EEC - Klasse mod klasse

Sammenfatter man de småborgerlige socialisters paroler i EEC-spørgsmålet, kommer det til at lyde: "Stop imperialismen - tilbage til den frie konkurrence-kapitalisme".

For dem bliver Lenins ord ubegribelige:

"Det er bourgeoisiets sag at udvikle trusterne, at jage kvinderne og børnene ind i fabrikkkerne, at pine dem der, at prisgive dem til usigelig elendighed. Vi "kræver" ikke denne udvikling, vi "fræmmer" den ikke, vi bekæmper den. Men hvorledes gør vi det? Vi ved, at trusterne og kvindernes arbejde i industrien er progressive fænomener. (I den

historiske udvikling. Arb.bl.). Vi vil ikke tilbage til håndværket, til den monopolistiske kapitalisme, til kvindens hjemmear-

bejde, men fremad udover trusterne osv., og udover dem til socialismen."

Lenin: Den proletariske revolutions militærprogram. Udv. værker, bind 6, s. 209-10.

Storproduktionen er en af socialismens forudsætninger. Den statsmonopolistiske kapitalisme er den højeste form for organisering af produktivkræfterne, som kan opnås under kapitalismen. Alle forsøg på udvikling "fremad" ved at bibeholde den statsmonopolistiske kapitalisme, eller "bagud" mod den anti-monopolistiske kapitalisme, er reaktionær politik.

Derfor: For arbejderklassens vedkommende står kampen mod EEC intimt forbundet med kampen for socialismen. For socialisme betyder afskaffelse af den udbytning og det lønslaveri, der netop er forudsætningen for imperialismens politik.

Skal ethvert af de anslag, EEC betyder mod os, i form af hårdere udbytning og undertrykkelse, slås tilbage, kan det kun ske gennem skærpet klassekamp mod bourgeoisiet netop i vort eget land.

Vi kan ikke nøjes med at stille fromme forhåbninger til de borgerlige politikere, men må udforme vor egen politiske kamplinie. Derfor må kampen mod EEC knyttes tæt til kampen for at skabe et revolutionært kommunistisk arbejderparti herhjemme.

Og kampen for det kommunistiske parti styrkes i kampen mod de falske classesamarbejds-fronter af tværpolitisk tilsnit, som under kapitalismens krise vil vokse op som svampe af jorden.

Vi må med Lenin sige om de kommende opgaver:

"At svejse de marxistiske elementer sammen - hvor fatallige de er til at begynde med - i deres navn at minde om den virkelige socialismes nu glemte ord, at appellere til arbejderne i alle lande om at bryde med chauvinisterne og samle sig under marxismens gamle faner, det er opgaven i dag."

Lenin: Genrejsning af internationalen.

Kampen mod EEC må fortsætte:

KLASSE MOD KLASSE.

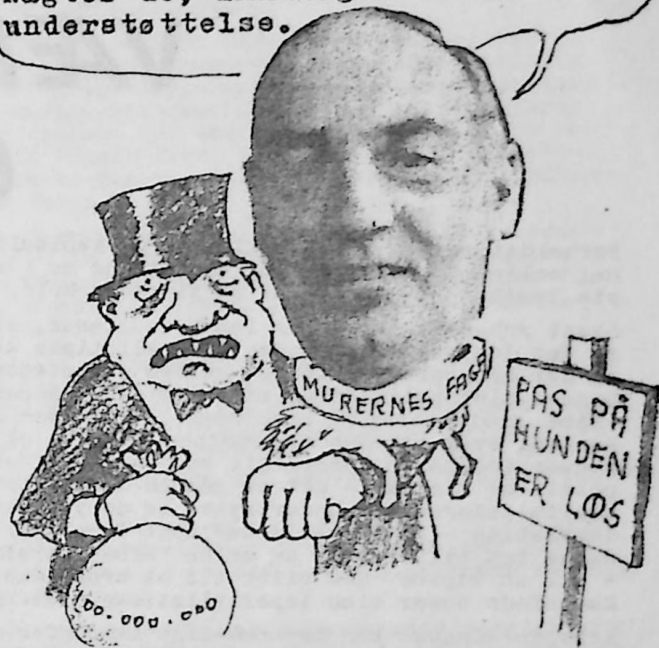
har for åbent tæppe draget Arbejdsformidlingens kvalifikationer i tvivl!

Jeg er ikke enig med AF om den nye fremgangsmåde", siger socialdemokraten Hans Jensen. "Unge skal flyttes hen, hvor kapitalen mangler arbejdskraft, de kan ikke være frit stillet. Iøvrigt er der ikke tale om tvangsanvisning. De unge kan selv bestemme, om de vil tage det anviste arbejde, men nægter de, inddrager vi deres understøttelse!

Denne alvorlige lektion til AF om, hvordan man fører arbejdsgiverpolitik, har ikke blot skræmt AF. Også murernes fagforening i Degnemose Alle (Københavns-Afdelingen) er blevet bange. I stedet for at gå i offensiven, hyler man nu i kor om menneskæbner i et latterligt forsøg på at skjule, at man i virkeligheden står magtesløs, når man skal følge spillets regler. Og det skal man jo, mener Osborn og Co. Det får vi at se nu, hvor 14 kolleger af Murerfagets Arbejdsløshedskasse (hvor Hans Jensen også er formand) er blevet nægtet understøttelse, fordi de ikke ville lade sig tvangsanvise til provinsen. Hvad gør Københavns-Afdelingen så? Man klager til arbejdsministeren og vil indanke afgørelsen til arbejdsdirektorater. Som om det skulle hjælpe noget; man skal være mere end almindelig naiv eller bedragerisk, når man vil foregøgle medlemmerne, at den kapitalistiske statsmagt (arbejdsminister, arbejdsdirektorat) vil gå imod vores forbundsformand, når han fører arbejdsgiverpolitik...

Når eller hvis vi bliver tvangsforflyttet, må vi til mindste punkt sætte os ind i sikkerhedsbestemmelserne, vi selv har tilkæmpet os og uforsonligt kræve dem overholdt til mindste detalje. Det vil få mange provinsmestre til at betakke sig. Hvad de sparer ved de ulovlige sikkerhedsforholdsregler er nemlig en del af deres profit. Men vi må samtidig slå fast, at individuel kamp ikke er nogen løsning på tvangsanvisning. Ulovlige strejker er det eneste, der kan tvin-

Forbundsformand Hans Jensen: Unge skal flyttes hen, hvor kapitalen mangler arbejdskraft, de skal ikke være frit stillede.. Nægter de, inddrager vi deres understøttelse.

ge dem i knæ. Derfor skal kampen mod arbejdsløshed og tvangsanvisning føres også - og først og fremmest - af de arbejdende.

Det hjælper ikke med beklagelserne i Degnemose Allé!

Københavnsk murersvend,
(arbejdsløs på 5. måned).

TEGN ABONNEMENT PÅ ARBEJDERBLADET

Det er vigtigt, at ARBEJDERBLADET kommer ud til stadig flere læsere. Det er også vigtigt, at bladet får en stabil økonomi, der kan muliggøre udvidelser og forbedringer.

Derfor opfordrer vi vore løssalgskøbere til at tegne abonnement og vore øvrige læsere til at få arbejdskammerater og bekendte til at abonnere.

Se priser m.v. på bagsiden.

DET VÆBNEDE OPRØR

Forholdet mellem arbejderklassen og kapitalisterne, mellem de udbyttede og udbytteerne er i sidste instans et spørgsmål om styrkeforhold.

Skønt arbejderklassen er langt de fleste, så er det dog som bekendt den kapitalistiske klasse der behersker samfundet gennem sin statsmagt. Gennem sine politikere, sine fagforeningspampere - sine professorer og embedsmænd, og gennem sin kontrol over pressen og radioen og TV - og i sidste instans gennem sit voldsapparat, sit politi og sin hær - det er gennem denne stat, at kapitalisterne kan undertrykke og udbytte arbejderklassen - og gennem denne stat forsvare deres ret til at købe og sælge "arbejdskraften" - til at udpine den eller til at bruge den som kanonføde under sine imperialistiske røverkrige.

Arbejderklassen kan møjsommeligt kæmpe for dagen og vejen. Kapitalisterne reagerer med at forbedre, modernisere og effektivisere udbytningen.

Historien viser, at de herskende klasser aldrig frivilligt har opgivet deres stilling som herskende klasse - tværtimod har de altid optrådt mere barbarisk og blodigt, jo mere deres stilling har været truet.

Når arbejderklassen een gang for alle ønsker at røre op med den kapitalistiske rovdrift og udbytning - og erstatte den med socialismen - blir det et spørgsmål om styrke - om væbnet kamp.

Det væbnede oprør, den socialistiske revolution, er den eneste metode arbejderklassen har til at besejre det kapitalistiske voldsapparat og knuse den kapitalistiske stat, selv tage magten og opbygge sit eget statsapparat: Proletariatets diktatur.

Gennem hele historien, fra de første slavesamfund til vore dages moderne kapitalistiske stater, har de undertrykte klasser kæmpet mod de herskende klasser, og gennem hele klassekampens historie, har det væbnede oprør været de undertryktes eneste middel til at bekæmpe undertrykkerne.

Som afslutning på "Det kommunistiske Manifest", skriver Marx og Engels:

"Kommunister forsmår at skjule deres hensigter. De erklærer åbent, at deres mål kun kan nås ved at hele den bestående samfundsorden styrtes med magt. Lad kun de herskende klasser skælve for en kommunistisk revolution. Ved den har proletariatet kun deres lænker at tabe. De har en verden at vinde".

Opgaverne i Danmark

Verdens-kapitalismen befinder sig idag ved begyndelsen til en økonomisk krise, som måned for måned, dag for dag bliver stadig mere mærkbar for den del af verdensproletariatet, der lever i de kapitalistiske lande. Den internationale udvikling går mod det punkt, da imperialismen og kapitalismen ikke længere er istand til at kontrollere udviklingen og beherske samfundet. Og hvor proletariatet i de kapitalistiske lande ikke længere vil affinde sig med de herskende tilstande.

I Danmark har vi endnu kun set begyndelsen til den økonomiske krise og vi har kun set den spæde begyndelse til den spontane rejsning som krisen vil kaste arbejderklassen ud i.

Men selv om arbejderklassen for tiden synes passiv og politisk desillusioneret, så er det dog almindelig kendt, at kapitalisterne herhjemme forbereder sig på den dag, da klasse-samarbejds-partierne Socialdemokratiet, SF og DKP sammen med TV og Ekstra Bladet ikke længere kan holde arbejderklassen nede i passivitet. Vi ser netop i disse år, hvorledes politiet militariseres og udstyres med de mest moderne våben mens socialdemokraterne ihærdigt arbejder for at erstatte den værnepligtige (og derfor upålidelige) hær, med en hær af professionelle soldater.

For danske kommunister stiller udviklingen derfor det spørgsmål: Hvordan kan vi skabe et revolutionært kommunistisk arbejderparti, der kan organisere og lede klassekampen frem til den socialistiske revolution? Hvordan kan der udarbejdes en sådan propagandistisk virksomhed, at proletariatets bevidste dele kommer til klarhed over nødvendigheden af socialismen og proletariatets diktatur? Samt ikke mindst spørgsmålet om hvordan proletariatet skal organisere sin virksomhed for at udløse den højeste form for klassekamp som findes: Revolutionen.

ERFARINGERNE FRA

Den russiske revolution

Det er i år 55 år siden den store russiske revolution fandt sted - og erfaringerne herfra er af uvurderlig betydning for løsningen af vores problemer. I Lenins værker finder vi den konkrete beskrivelse af, hvordan det russiske parti blev skabt og hvordan det førte kampen igennem til sejr.

I den nuværende situation, hvor arbejderklassen står politisk afvæbnet og hvor venstrefløjen står splittet i et utal af grupper og retninger uden fodfæste i arbejderklassen - er Lenins lære om hvordan de russiske smågrupper samlede omkring udgivelsen af een fælles landsdækkende revolutionær avis - af særlig interesse.

Ved århundredes skiftet var der en stor spontan arbejderrejsning i Rusland, med mange voldsomme strejkekampe. I mange byer ud over landet fandtes der små socialistiske grupper, som prøvede at lede de lokale strejkekampe til sejr.

På grund af disse grupperes ringe styrke og lokale snæversyn, var de ikke istand til at give politisk ledelse til de voldsomme strejkekampe. Disse blussede op og døde hen, og forblev rent lokale kampe.

I en artikel i bladet ISKRA skrev Lenin en artikel, "Hvad skal man begynde med?", hvor han påpegede, at gruppernes manglende resultater skyldtes deres splittethed, og at be-

vægelsen kun kunne gå fremad, hvis grupperne forenede deres kræfter i et landsdækkende revolutionært arbejde, og først og fremmest i samarbejdet om propagandaen, - om en fælles revolutionær avis.

Men mange af smågrupperne, særligt de som var domineret af intellektuelle, tog afstand fra denne plan. De mente ikke at propagandaen skulle være revolutionær. Man skulle ikke skrive om socialisme og revolution og andre "teoretiske" ting. De mente ikke, at der i arbejderklassen var interesse for den slags. Propagandaen skulle holde sig til den spontane udvikling, dvs til det som fandtes i det givne øjeblik, til den kamp som arbejdermasserne kunne føre og som de faktisk førte på de enkelte fabrikker.

Propagandaen blev i stadig større grad vendt til gennemsnitsarbejderne og holdt sig til de lokale faglige fabriksproblemer og forklarede arbejderne "helt fra bunden", hvordan de skulle løse deres problemer og vinde de økonomiske kampe. På denne måde ville socialisterne få autoritet i arbejderens øjne, og trin for trin ville man gradvist kunne hæve hele arbejderklassens bevidsthed. Og efterhånden som man blev stærkere, ville man bedre kunne se hvor det bar hen, "man ville blive bedre til at forstå, hvad det egentlig var man havde at fortælle", om det virkelig skulle være nødvendigt med en "blodig" revolution - eller om man ikke kunne klare den ved at presse nogle virkelig fine reformer igennem i stedet for.

Den revolutionære propaganda

I ISKRAS spalter startede Lenin en voldsom polemik mod denne opfattelse. I et revolutionært blad skulle man ikke holde sig til "den spontane situation". Den skulle ikke holde sig inden for arbejderklassens egen horisont.

Den revolutionære avis skulle bygge på marxismen. Den udgangspunkt skulle være, at klassekampen i sidste instans var en kamp om samfundsmagten, og at kun arbejderklassens væbnede oprør kunne bane vej for socialismen. I denne avis skulle den økonomiske kamp og de politiske afsløringer først og fremmest fungere som udgangspunkt for styrkelsen af klassebevidstheden, udbredelsen af socialismens ideer og opdragelse til revolutionær kamp.

Avisen skulle efter evne organisere og lede klassekampen, men samtidig skulle den bibringe arbejderne den revolutionære bevidsthed om, at de lokale kampe kunne blive en del af en

landsomfattende kamp mod kapitalismen for socialisme.

Det var omkring en sådan propaganda, at de revolutionære skulle organisere sig og sælges styrke deres arbejde med at udbrede den revolutionære bevidsthed i stadig bredere dele af arbejderklassen.

Men avisen skulle ikke alene udbrede den revolutionære propaganda, den skulle samtidig fungere som organisator for det revolutionære parti. Her skulle alle de lokale erfaringer samles, her skulle den revolutionære politik lægges frem, og her skulle diskussionerne om den revolutionære bevægelses problemer føres.

Et sådant blad, suppleret med lokale løbesedler ville være det bedste våben de enkelte fabriksceller havde i deres bestræbelser for at organisere arbejderklassens kamp mod kapitalisterne.

I bogen "Hvad må der gøres?" som Lenin udsendte i denne diskussion skrev han om sin avis plan at det var den mest praktiske plan for fra alle sider og samtidigt, at tage fat på at forberede oprøret, men samtidig uden et øjeblik at glemme det aktuelle hverdagsarbejde.

Efter to års polemik om hvad det fælles blad skulle indeholde og hvordan arbejdet skulle organiseres, samledes de revolutionære omkring Lenins plan.

Omkring denne fælles avis voksede partiet sig stærkt. Efterhånden voksede der flere og flere celler frem i arbejderklassen - og først og fremmest i storindustrierne, hvor partiet koncentrerede sine kræfter.

På denne måde blev grunden lagt til det revolutionære kommunistiske parti, som i 1917 skulle lede arbejderklassen til sejr over Zarisme og kapitalisme.

Revolutionære fabriksceller

Vi mener at Lenins principper med fordel kan anvendes i dagens Danmark. Også her bør alle kommunister arbejde på at forene sig omkring en fælles revolutionær propaganda - og gennem et sådant samarbejde lægge grunden til et revolutionært kommunistisk arbejderparti.

Og med en sådan propaganda kan partiet udvikle sig ved at lægge alle kræfter i at opbygge celler først og fremmest i storindustrien.

Men også disse fabrikscellers arbejde bør

sættes ind i det revolutionære perspektiv. Fabriksceller på de store arbejdspladser, som kan lede og inddrage de øvrige arbejdere i den revolutionære kamp er en afgørende nødvendighed for nogensinde at kunne gennemføre en væbnet revolution i et kapitalistisk land.

At skabe den klareste forståelse for en væbnet revolution, for at kunne udvikle kampen

"mod eet eneste mål, det stolteste mål som findes for en kommunist: Proletariatets diktatur" - det er vores opgave idag, for overhovedet at kunne vinde arbejderklassen for det revolutionære perspektiv i kampen og drage dem ud af den borgerlige tænknings baner.

BREV FRA LÆSER:

FAGFORENINGS- DEMOKRATI

Utilfredsheden med klubbens og tillidskvindens manglende information om praktisk taget alle forhold på Carlsberg har været stigende. På trods af underskriftindsamling og flere opfordringer, hvor vi har krævet at få information om arbejdsnedlæggelser på andre afdelinger, er det blevet totalt ignoreret.

Utilfredsheden resulterede i, at et yngre medlem på sidste generalforsamling stillede et mistillidsvotum til bestyrelsen og tillidskvinden, for modarbejdning af hinanden indbyrdes, ringe aktivitet og dårlig oplysning til medlemmerne i klubben. Dette blev vedtaget - bestyrelsen og tillidskvinden blev væltet - der skulle indkaldes til ny generalforsamling om valg af nye repræsentanter.

Ikke mindre end et par dage efter kom vores socialdemokratiske fagforeningsformand Margit Fogh til kvindernes spisestue og skældte og smeldte - at det var dog for galt, at vi bare

SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTIS (bolsjevikernes) HISTORIE

1. og 2. kap. af 1938-udgaven.
70 sider. Pris 4.00 kr.

Pjecen beretter om, hvordan det lykkedes Lenin at samle de isolerede revolutionære grupper omkring udgivelsen af en fælles arbejder-avis i århundred-skiftets Tsar-rusland.

Bør læses af alle, som ønsker at bringe det revolutionære arbejde ud over det amatør-prægede smågruppe-plan, som det i dag befinder sig på.

uden videre tillod os at vælte vores tillidskvinde i tide og utide (hun havde ikke siddet perioden ud) og folk som kun havde været kort tid på Carlsberg skulle ikke tro, at de bare kunne blive valgt ind i klubben -. Hun har åbenbart den opfattelse, at folk som åbner munden kun gør det for at få en eller anden post!! - Og desuden skulle generalforsamlingen ikke beskæftige sig med ting som at vedtage en udtalelse mod en forvalter, som evig og altid jagter folk og holder øje med, om de nu passer deres arbejde, og forlange at han ophørte med det omgående. For vi skulle endelig ikke tro at vi havde nogen indflydelse på om en forvalter skulle fyres eller ej - han passede jo bare sit arbejde, mens vi ikke altid passede vores og var på vores pladser! (Siden udtalelsen blev afleveret til driftsinspektøren har forvalteren imidlertid indskrænket sin praksis betydeligt og er ovenikøbet ualmindelig høflig og venlig, når han endelig viser sig!)

Bryggeriarbejdernes fagforening har ry for at være en af landets stærkere fagforeninger - dette er bare et lille indblik i hvilken fremgangsmåde man bruger her!!

Den ekstraordinære generalfor-

FORTSAT FRA SIDE 18

ALBANIEN - ET FORBILLEDE...

pressen på grund af en fejltagelse.

I fagforeningerne afgøres også spørgsmål som berører arbejderne's private forhold - f. eks. hvordan man skal fordele de boliger, som er bygget ved frivilligt arbejde under fagforeningernes ledelse, eller hvilke arbejdere som skal på ferie ved havet (der er ikke plads til alle). Fagforeningerne organiserer også studier (for eks. i AAP's historie) og videreuddannelse for arbejderne. Målet er at enhver arbejder skal uddannes til tekniker. Arbejdere, som går på kursus, har 1-2 timers kortere arbejdsdag, længere ferie - med fuld løn. Alle arbejderne deltager i fagforeningsmøderne - en albaner har 2-3 møder om ugen.

Ungdommen tjener folket

UNGDOMMEN OPDRAGES TIL FRIVILLIGT ARBEJDE

Ungdomsorganisationen har stor betydning når det gælder ungdommens proletariske opdragelse.

Det var på grund af ungdomsorganisationernes militante kamp mod religiøs fordummelse, at alle kirker og moskeer til slut kunne lukkes. Der er religions-

samling er overstået - valg af bestyrelse og opstilling af kandidater til urafstemning er foretaget - alt skulle være i sin "skønneste orden". Men fra den gamle bestyrelses side rejstes nu krav om, at de to generalforsamlinger skal bedømmes af Margit Fogh. Hun skal tage stilling til om fremgangsmåden har været lovlig. Man håber åbenbart ved lov-fiksfakserier at kunne annullere mistillidsvotumet og derved sætte medlemmernes ønsker ud af kraft.

Menigt medlem af
Kvindernes klub,
Gl. Tap.

frihed i Albanien, dvs at det ikke er forbudt at have en religion. Men det er derimod forbudt at ernære sig ved at propagandere for overtro (altså ingen præster!)

I sommerferien organiserer ungdomsorganisationen frivilligt arbejde, og tusinder af unge fra hele Albanien mødes ved jernbanebyggeri, opbygning af terrasser, semarker m. m. Disse frivillige arbejdslejre har stor betydning når det gælder udjævning af forskellene mellem ungdom fra forskellige samfundslag, og forskellige dele af Albanien. Det er stadigvæk sådan at de fjerntliggende bjergegne er både økonomisk og politisk mindre udviklet end de andre dele af landet.

De unge fra bjergene som har været på frivilligt arbejde udgør en udviklende kraft, når de kommer hjem igen, for de har fået mere politisk skoling og erfaringer, som hjælper dem til at bekæmpe den ældre generations konservatisme.

Landbruget drives for størstedelens vedkommende kooperativt. Men ved at kooperativerne slår sig sammen frivilligt og danner statsbrug øges den statslige sektor, og bønderne bliver proletarer - landarbejdere. På de kooperative landbrug har hver familie ret til en hektar jord samt en ko til privat brug, men stadig færre udnytter denne "fordel". De overdrager den til kooperativet i stedet.

På de statslige landbrug drives også forskning og undervisning. Ligesom ingeniøruddannelsen for det meste er placeret på fabrikkerne, uddannes de kommende agronomer hovedsageligt på statsbrugene. Bjerglandbruget tager man særligt hensyn til. Af historiske grunde har landbruget i bjergene altid været svagt udviklet. For at udvikle beboerdriften får bjergbønderne hjælp, som sendes til dem fra sletten - samtidig er de totalt fritaget for skat.

Lønningerne varierer mellem ca. 600 lek og 800 lek. En lærer →

får 650 lek og en, der har tungt kropsarbejde får 800 lek. Der findes ingen indkomstskat (kun fabrikker og landbrugs-køoperativer beskattes). Lejen for en moderne to-værelses lejlighed er 25 lek om måneden. Madvarer og kollektiv transport er billigt.

De albanske intellektuelles opgaver er at stille sine kundskaber til rådighed i arbejderklassens tjeneste. AAP indså allerede fra begyndelsen faren ved at give de intellektuelle (som for de flestes vedkommende havde en borgerlig klassebaggrund) ledelsen over parti og stat. Ungdommen fra de gamle herskende lag kan derfor ikke få en uddannelse højere end svarende til gymnasieskolen. De studenter, der vil fortsætte med at studere på højere læreanstalter, må først arbejde et år i produktionen, og deres arbejdskammerater afgør så, om de skal have lov til at læse videre eller ej. Alle med intellektuelt erhverv må arbejde mindst 2 mdr pr. år i produktionen - noget dagens albanske intellektuelle ser som nødvendigt for ikke at fjerne sig fra arbejderklassen. Intellektuelle,

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansv. Henning Christensen.

Løssalgsspris.....kr. 1,-
Abonnementspris.....- 15,-
Støtte-abonnement.....- 50,-
Institutionsabb.....- 30,-

Indbetal på giro 20019

ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15

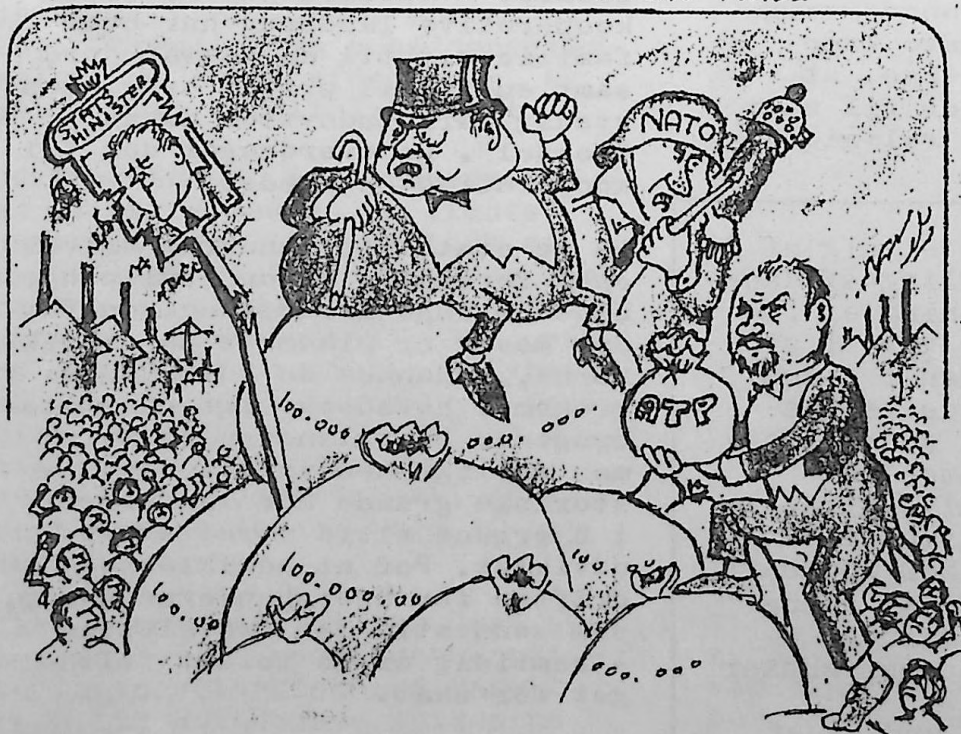
1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24

Eget tryk

som søger optagelse i partiet, må først arbejde 3 år i produktionen, for partiet skal forblive proletarietets avantgarde, og ikke udarte til springbræt for småborgerlige karrieremagere. Det er forståeligt, at det albanske eksempel skræmmer borgerskabet i de kapitalistiske og revisionistiske lande. For det albanske samfund præges på alle måder af den kendsgerning, at en ny klasse er kommet til magten - arbejderklassen.

JØRGENSEN PÅ FÆRENS OG MAGTENS TINDE

Hr. Monopolkapitalist - tillad en simpel forbundsformand at erindre Dem om, at den stigende utilfredshed i arbejderklassen bedst kan holdes i ave af en mand, som har mange års praktisk erfaring i at undertrykke arbejderne faglige kampe. Selv om Deres Excellence naturligt nok væmmes ved tanken om, at udnævne et tidligere medlem af de arbejdsde klasser som chef for Deres statsmagt, så beder jeg Dem modtage denne beskedne gave som bevis på vor dybeste forståelse af Deres problemer.